

Promnu si pálící oči přestí a podívám se na noviny, které držím v ruce. Z titulní strany se na mě vlídně usmívá černobílá fotografie muže s hranatou čelistí. Proč je mi povědomý?

Rozložím noviny a přečtu si článek.

Minulý týden bylo ve sklepě domu Rodericka Lovella nalezeno tělo Fredericka Bennetta, který zmizel před osmi lety.

Sevřu noviny v dlaních a zmačkám je. Samozřejmě že znám jeho tvář. Od mých devíti let se vážné oči Fredericka Bennetta dívaly z plakátů pohřešovaných po celém městě. Matka mi řekla, že ho znala z konzervatoře a že jí vždycky vrtalo hlavou, jestli je stejně jako ona mág. Když zmizel, prohlásila, že doufá, že ho neunesl nějaký krutý a zoufalý člověk a nedonutil ho používat jeho zvláštní schopnosti k vlastním záměrům.

S nepříjemným pocitem v žaludku čtu dál.

Podle pitevního protokolu bylo příčinou smrti vyhladovění, na těle se však našlo mnoho řezných ran, pohmožděnin a zlomených kostí. Také měl rozsáhlé jizvy na zádech a pažích.

Lowell, významný akcionář z Lalvertonu, odmítl odpovídat na dotazy a byl odvezen k výslechu na místní policejní stanici.

Začne mi hučet v uších, zavravorám o několik kroků dozadu a svezu se na Elsiinu židli.

Ve zprávě sice nepadlo slovo „mág“, ale ani nemuselo.

Magické kouzlo, které proudí mým tělem, stejně jako proudilo matčíným, umožňuje malíři změnit pomocí obrazů lidská a zvířecí těla, což církve považuje za ještě větší kacířství než normální portrétování. Podle Písma svatého je má samotná existence pošpiněním moci našeho boha, Velkého Umělce. Mágové jako my byli

od úsvitu věků pronásledováni zbožnými a zajímáni chamtivými. Mám hlavu plnou příběhů, které mi četla matka ze svých historických knih, v nichž se celé národy semkly, aby přinutily mágy plnit jejich přání. Kde je kněží upalovali na hranici, aby očistili svět od toho, co považovali za hříšnou imitaci Umělce.

Během staletí se počet mágů na světě zmenšil – i když těžko říct, jestli proto, že byly přerušeny jejich genetické linie, nebo proto, že ti, co přežili, tajili své schopnosti jako má matka. Když po celém světě vládnu zemím muži jako guvernér Harris, muži ochotní zfalšovat obvinění, aby ve jménu „očisty“ ulic dostali mágy do vězení, dá se jen těžko odhadnout, kolik nás, skrývajících se, ještě existuje.

Vím jen, že někdo zjistil, co je matka zač, a potom ona i otec zmizeli.

Stejně jako Frederick Bennett.

Koutkem oka zachytím za oknem oranžový záblesk a vzhlednu od novin. Před vchodem do ateliéru stojí drobná zrzavá žena a v podpaží drží maličkého bílého pejska s blýskavým obojkem. Otevře dveře, takže zvonek nad nimi opět zacinká. Když vklouzne dovnitř, do místnosti zavane vířící sněh a mně se při pohledu na její tvář zadrhne dech v krku.

Paní Adelia Harrisová, manželka nemilosrdného guvernéra, odhodlaného zničit každý malířský ateliér v městě, na mě upře chladný, tvrdý pohled. Křečovitě sevřu noviny.

Vzhledem k tomu, že kampaň na znovuzvolení jejího manžela je v plném proudu, její syn je nemocný a ona věří, že portrétování je ten největší hřích na světě, co po nás může chtít?

Když si jí Elsie všimne, překvapeně vyskočí a převrhne stoličku, která se zarachocením dopadne na dlažbu.

„Dobrý den.“ Paní Harrisová má tichý hlas. Smrtící. „Chtěla bych namalovat portrét.“